

Hồi Thứ Bốn Mười

CÙNG GIỎ TÀI BA RA

Sở dĩ Mộ Quang làm như vậy là muốn để cho Chấn Vũ biết là sức lực của mình có thừa mà sớm rút lui ngay đi.

Nhưng Chấn Vũ vẫn không giác ngộ, hình như y thị thân phận của mình trước mặt quần hào như thế khi nào y lại chịu rút lui một cách mất hết sĩ diện như thế cho nên y đành liều thân mà đấu với Mộ Quang cho tới cùng.

Bất đắc dĩ Mộ Quang phải phát động sát thủ, giở thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên thứ sáu ra, lần này khác hẳn năm lần trước. Năm lần trước chàng đứng dưới đất ra tay, lần thứ sáu này chàng nhảy lên cao hai trượng và ngoái đầu lại tấn công.

Mộ Quang thân kiếm hợp nhất và hóa thành tấm màn kiếm quay tít bao trùm xuống, khiến một hạt cát nhỏ ở trong phạm vi mười trượng cũng bị kiếm hoa với kiếm khí bao trùm hết.

Chấn Vũ biết đối phương đã giở sát thủ ra, mình khó mà tránh thoát được, chỉ có một cách là giở toàn lực ra chống đỡ thôi. Tình thế bắt buộc như vậy, y đành phải dồn hết công lực vào Tiên Nhân chưởng, hóa thành một tấm màn huyền khí để chống đỡ làn kiếm quang khổng lồ kia.

Màn kiếm với làn huyền khí va đập nhau, chỉ nghe thấy có ba tiếng kêu “coong coong”.

Sau ba tiếng kêu đó, hai người chia rẽ sang hai bên, Chấn Vũ đứng yên ở chỗ cũ mặt lộ vẻ hổ thẹn, còn Mộ Quang thì hạ thân xuống cách chỗ đó mấy thước, cắm kiếm vào bao và chấp tay vái chào.

Thì ra khí giới của đôi bên va chạm nhau rồi, Tiên Nhân chưởng của Chấn Vũ đã bị đoản kiếm của Mộ Quang chém ba đường kiếm đều sâu chừng nửa tấc.

Hiển nhiên Mộ Quang không làm cho Chấn Vũ mất sĩ diện quá, đặc biệt nương tay, bằng không Tiên Nhân chưởng của y đã bị chém làm bốn khúc rồi.

Không thể nào chối cãi đã bị đánh bại, Chấn Vũ gượng cười một tiếng rồi nói:

– Nghiêm lão đệ, đa tạ lão đệ đã nương tay, nhưng Chấn Vũ đã trịnh trọng thanh minh ở trước mặt quần hùng rồi, vậy từ giờ trở đi mỗi còn sống ngày nào quyết không nói tới hai chữ võ nghệ nữa.

Nói xong y búng ba cái vào ba vết chém ở Tiên Nhân chưởng kêu “coong coong” ba tiếng, cây Tiên Nhân chưởng đã gãy làm bốn khúc.

Quần tà ở trên Bạch Long Đồi thấy thế ai nấy đều im lặng, nhưng mặt người nào người nấy đều khác nhau. Quần hùng bên chính phái đối với Mộ Quang khen

ngợi thực sự và thấy cử chỉ của Chấn Vũ như thế cũng phải khen ngợi thâm.

Còn quần hùng ở bên phái tà thấy Mộ Quang có thần công tuyệt nghệ như thế ai nấy đều kinh ngạc, nên không ai dám nói nửa lời.

Người trong võ lâm đấu với nhau thắng bại là sự rất thường, nhưng cái thắng của Mộ Quang có hai điểm kỳ tuyệt rất đặc biệt đủ làm cho quần tà đều kinh hoàng.

Kỳ tích thứ nhất là Chấn Vũ tuyên bố trước mặt mọi người cây Tam Tuyệt Tiên Nhân chưởng y tự phế một tuyệt gia không núi làm gì, còn hai tuyệt gia kia mà y cũng không có thì giờ mà thi thố.

Kỳ tích thứ hai là từ khi Mộ Quang ra đấu cho tới khi đắc thắng chỉ dùng có hai thế võ, lúc tấn công thì dùng Tiểu Chỉ Trung Nguyên, khi bảo thủ thì dùng thế Thiên Tiêm Cản Hồ. Dưới tình thế ấy mà chàng cũng thắng nổi một trong ba đại cao thủ của quần tà, như vậy bọn tuyệt thế cao thủ tự cho mình là ác sát hung thần cũng thấy hơi rúng động tinh thần.

Công Tôn Vi Ngã thay Chấn Vũ tự búng gãy cây Tiên Nhân chưởng rồi, liền từ từ bước ra nhặt bốn mảnh gãy đó lên chắp bốn mảnh vào nhau, rồi đưa trả cho Chấn Vũ cười giọng quái dị nói:

– Ông lão huynh, cử chỉ búng gãy khí giới của lão huynh tuy quang minh lỗi lạc, nhưng thực sự vẫn là bụng dạ của kẻ tiểu nhân vì lão huynh cho nguyên nhân của trận bại này là Mộ Quang nhờ có khí giới sắc bén, nếu là khí giới thường thì trận đấu chưa biết ai thắng ai bại. Đấu trên ba trăm hiệp mới phân được thua, thì người thắng cũng không nên kiêu ngạo mà người thua cũng không hổ thẹn.

Chấn Vũ thấy Công Tôn Vi Ngã nói như vậy trong lòng mới bớt hổ thẹn, nhưng khi thấy cây Tiên Nhân chưởng của mình thì y lại kinh ngạc lui ra sau nửa bước.

Thì ra cây Tiên Nhân chưởng đã bị chặt thành bốn khúc mà bây giờ đã lành lặn như thường, không sao thấy rõ dấu vết hàn gắn cả.

Chấn Vũ vừa kinh hãi vừa không tin, liền đưa mắt nhìn xem xét lại cây Tiên Nhân chưởng.

Công Tôn Vi Ngã cười như điên như khùng nói:

– Ông lão huynh đừng có xem như thế nữa, việc gì cũng biến thành ảo mộng hết, chỉ có ý niệm là thực thôi. Thất Bảo lâu đài có thể thành đồng gạch vụn, lá héo cành khô có thể biến thành hoàng kim, lão huynh bấm then chốt của nó xem sao? Chưa biết chừng diệu dụng của nó vẫn như cũ cũng nên.

Chấn Vũ không tin nhưng vẫn nghe lời bấm then chốt thử xem, quả nhiên những ngón tay đã co lại như những cái móc tức thời.

Tất cả các người có mặt tại Bạch Long Đồi thấy thế cũng đều kinh ngạc, một

lát sau bỗng có người lên tiếng nói:

– Công Tôn huynh, Khảm Ly chân khí của huynh cao minh thực. Bàn đạo bất tài muốn xin huynh chỉ giáo cho.

Quần hùng của chính tà đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng nói đó mới hay người đó là Tiêu Khứ Trần đệ nhất cao thủ bên quần tà. Bây giờ hai bên chính tà tuy do Sở Sở với Tố Mai đứng chỉ huy nhưng đây là tuyệt đỉnh cao thủ của đôi bên, hai người này có thể xoay chuyển được cả cục diện.

Hai người đã thách thức với nhau tình thế của Bạch Long Đồi nhất thời biến thành gây căng tức thì.

Nhưng Tố Mai đã đứng dậy nói:

– Chưa đến trận then chốt chưa phiền đến hiệp giá của Tiêu chân nhân, trận này để diệt nữ xuất lãnh trước hăng hay.

Khứ Trần thấy Tố Mai là người chủ trì bên mình, muốn lâm trận, nên đành lùi về phía sau nói:

– Được, Âm cô nương cứ việc xuất trận trước đi, khi nào tới trận then chốt lão ra tay cũng không muộn.

Âm Tố Mai từ từ bước ra giữa đấu trường thách:

– Ngày hôm nay tiểu muội muốn so tài cùng Lệnh Hồ Sở Sở, nếu không ngại ngừng thì cứ việc ra đây.

Mọi người đều chăm chú nhìn Sở Sở.

Sở Sở tủm tỉm cười, thủng thẳng đứng dậy bước ra đấu trường:

– Âm cô nương đi việc ra đầu đề trận đấu khỏi phải khách khí chi cả.

Âm Tố Mai lạnh lùng nói:

– Tôi muốn chúng ta cùng thi thố huyền công uốn hai khúc gậy sắt Vương Mẫu thành hai vòng tròn, nếu người nào uốn không được tròn hay uốn chậm sẽ bị thua cuộc.

Sở Sở tán thành:

– Được, hãy y như điều kiện đó.

Mọi người cả bên quần hùng lẫn bên quần tà, trừ Thanh Hồng nhị nữ ra, kể cả chính tà hai phái nghe thấy Tố Mai nói như vậy đều có ý nghĩ như sau:

“Hai người uốn sao nổi gậy sắt đó thành vòng”.

Các người đều trở mắt ra nhìn vào bốn bàn tay ngọc của Sở Sở và Tố Mai.

Sở Sở với Tố Mai cùng vận công hóa thành sức mạnh vô cùng dồn vào hai bàn tay, rồi truyền sang cái gậy Vương Mẫu khiến hai mẩu gậy hóa thành mềm nhũn, nên hai người uốn hai mẩu gậy thành hai cái vòng không khó khăn gì hết.

Sở Sở với Tố Mai cùng mỉm cười chìa tay ra. Tay của hai nàng đã có hai cái vòng thực tròn. Hai cái vòng to nhỏ như nhau, nhưng hơi khác nhau. Cái vòng tròn tay Tố Mai thì chỉ là cái vòng trơn tru thường thôi, còn cái vòng ở trong tay của Sở Sở thì vặn vẹo nhưng rất tròn.

Thì ra khi Sở Sở vặn công uốn khúc gậy đó có vặn nó như vắt khăn mặt vậy, rồi mới uốn sau.

Tố Mai đưa mắt nhìn cái vòng của Sở Sở có vẻ bẽn lễn, mỉm cười nói:

– Lệnh Hồ cô nương, thủ pháp này của cô nương cao minh hơn tôi rồi.

Sở Sở lắc đầu đáp:

– Không phải là tôi cố ý phô trương tài ba đâu. Chỉ vì muốn đấu công bằng một chút và không muốn chiếm phần hơn đấy thôi.

Tố Mai ngạc nhiên hỏi:

– Lệnh Hồ cô nương nói như thế là có ý gì?

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Vừa rồi cô nương dùng chưởng chặt gãy cái gậy đã phải tốn một chút hơi sức, nên khi tôi uốn vòng cũng phải dùng thêm một chút hơi sức, như vậy có phải là hai người ngang nhau không ai hơn không ai thiệt không?

Tố Mai kêu “Ồ” một tiếng, mỉm cười đáp:

– Không ngờ cô nương lại có ý nghĩ như vậy. Nào chúng ta lợi dụng hai cái vòng này để làm thêm một chút trò chơi ở trên hai ngọn tháp này nhé?

Sở Sở vừa cười vừa hỏi:

– Âm cô nương định thêm trò trống gì ở trên ngọn tháp này thế?

Tố Mai lắc đầu tùm tùm cười đáp:

– Muốn thêm thắt thì lát nữa mới thêm thắt, tôi muốn thay đổi hình dáng của hai cái tháp này cho nó xinh đẹp thêm một chút, bằng không hình dáng hai cái tháp này trên ngọn dưới rộng như thế này quá thường tục và đần độn thì khó coi lắm.

Sở Sở gạt đầu vừa cười vừa đỡ lời:

– Ý kiến của Âm cô nương lý thú lắm, xin cô nương cứ việc thi thố trước, quý hồ cô nương thi thố như thế nào, Sở Sở tôi cũng xin theo đòi ngay.

Tố Mai bỗng nhún vai một cái người đã phi lên trên cao mấy trượng hơi khom người lại một cái, khi lên tới trên đỉnh của cái tháp ấy, thì nàng vặn hết công lực ném cái vòng ở trên tay xuống. Cái vòng ấy vừa úp trúng ngay vào ngọn tháp rồi cứ thế mà lún

xuống tận dưới đáy chân tháp. Những cát ở ngoài vòng sắt đều bị lún hết, còn cát ở trong vòng thì vẫn nguyên lành, khiến cái tháp trên ngọn dưới lớn bỗng biến

thành một cây trụ tháp trên dưới to như nhau.

Cát vốn dĩ là rời rã dù có hòa nước cũng không sao chõng chất được một cây trụ cao như thế. Tố Mai dùng nội gia thần công, ngấm ngấm vận vào trong cái vòng sắt mà đã làm thành một cái trụ cát như vậy, khiến tất cả các quần hùng có mặt tại đó đều kính phục vô tả.

Tiêu Khứ Trần cũng phải gật đầu khen ngợi lia lia mà nói với Tề Mông rằng:

– Môn huyền công này của Âm cô nương quả thực phi phàm, thảo nào nàng đứng đầu nhóm Thế Ngoại Bát Hung, chỉ e lần này Sở Sở không sao làm được như nàng thôi.

Tề Mông cau mày lại đỡ lời:

– Đại ca không biết đấy thôi, theo chỗ tiểu đệ được biết thì Lệnh Hồ Sở Sở còn tài ba hơn Âm Tố Mai, hoặc giả nàng ta có bản lãnh thần kỳ đã luyện tới mức xuất phàm nhập thánh rồi cũng chưa biết chừng. Nên trận đấu này ai thắng ai bại cũng chưa thể nào biết trước được, nhưng tiểu đệ dám chắc trận này Bát muện không thể nào làm khó dễ được nàng ta đâu.

Khứ Trần nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên tỏ vẻ không tin, tất lúc ấy Tố Mai đã nhảy xuống đất và Sở Sở đã cầm cái vòng lên, quả nhiên Sở Sở ra tay biểu diễn khiến quần hùng lại còn kinh hãi thêm, kính phục thêm, vì thế người nào người nấy còn rất hổ thẹn và còn lại có lòng tự ti mặc cảm nữa, suýt tí nữa thì họ đều đổ mồ hôi lạnh mà mất hết hùng tâm, không còn có ý nghĩ thị tài ba của mình ra, xứng hùng xứng bá ở trần giang hồ nữa.

Thì ra Lệnh Hồ Sở Sở ra tay xong, kết quả tuy giống hệt Âm Tố Mai, khiến tháp cát biến thành một cây trụ cát, nhưng cánh ra tay của nàng lại khác hẳn Âm Tố Mai.

Nàng không tung mình nhảy lên trên không mà vận công ném cái vòng xuống mà trái lại đứng nguyên chỗ, cứ ung dung ném cái vòng lên trên cao, cái vòng ở trên rớt xuống vừa úp trúng ngọn tháp, tất nhiên ở trên rớt xuống như thế, thì mạnh làm sao được bằng ở trên cao ném xuống, ra tay khó dễ đã có sự phân biệt nhau, kết quả lại như nhau, thì tất nhiên trận đấu tới đây đủ thấy Sở Sở hơn Tố Mai rồi.

Tố Mai không giấu diếm chút nào, kêu “Ồi chà” một tiếng, nói với Sở Sở rằng:

– Lệnh Hồ cô nương đã thắng trận này rồi, chẳng hay trận đấu huyền công của chúng ta, cô nương đã chịu kết thúc chưa?

Sở Sở xua tay, vừa cười vừa đáp:

– Âm cô nương khỏi cần phải khiêm tốn như thế, tôi quyết không chịu nhận là tôi đã thắng cô nương, tôi chỉ nhận được lợi hơn cô nương là đã ra tay sau cô nương và những trò nghề của tôi chỉ trông mới mẻ hơn cô nương một chút thôi, vì

đứng ở dưới đất với nhảy lên trên cao ném vòng hai cái đó không có khác gì nhau cả, chỉ người trước thì phải dùng thêm một chút nội gia chân lực. Nếu cô nương là tôi, thì cũng có thể làm như vậy chứ có phải là không đâu, và biết đâu lại chẳng thắng nổi tôi.

Tố Mai vừa cười vừa đỡ lời:

– Lệnh Hồ cô nương nói như vậy thì ra trận đấu huyền công này của chúng ta còn phải đấu thêm nữa mới phân được thắng bại phải không?

Sở Sở gật đầu đáp:

– Tất nhiên là phải thi thố lần nữa, vừa rồi vì cô nương nói phải làm cho hai cái tháp có hình thù đần độn này sửa đổi thành một cái tháp xinh đẹp, rồi mới thêm thắt gì vào, bây giờ tuy hình thù của nó tuy dễ coi hơn một chút nhưng chúng ta đã thêm thắt gì vào đâu?

Tố Mai vừa cười vừa nói tiếp:

– Lệnh Hồ cô nương không nhắc nhở thì Tố Mai tôi suýt quên vấn đề đó rồi, bây giờ chúng ta phải thêm thắt gì vào cho nó mới được.

Sở Sở vội nói:

– Có phải lần này đến lượt tôi bêu xấu trước phải không?

Tố Mai lắc đầu mỉm cười đáp:

– Khỏi cần, khỏi cần, vẫn để cho tôi ra tay dẫn đầu trước rồi cô nương kết thúc trận đấu sau.

Nói xong nàng phất hai cái tay áo rộng, vừa nhảy nhót vừa quay múa ở trên mặt cát, tuy nàng múa chân múa tay nhưng không bao giờ tới gần cột trụ cát chừng năm thước, chờ tới khi nàng múa xong Lệnh Hồ Sở Sở đã vỗ tay khen ngợi:

– Âm cô nương khéo nghĩ thực và công lực cũng cao siêu lắm, định coi hai cái trụ cát này làm khung cửa mà muốn tôi làm luôn hạ khoản của đôi câu đối của cô nương vừa viết xong phải không?

Quần hùng nghe nói phát giác khi Tố Mai nhảy múa đó đã ngấm ngầm vận tuyệt đỉnh thần công lên, lẳng không vận chỉ viết mười một chữ lên trên cái trụ cát một cách lờ mờ, nên thoát tiên ít người để ý tới, bây giờ thấy Sở Sở nói như vậy mọi người mới đưa mắt nhìn thấy chợt mà nàng ta viết đó như sau: “trục lợi tranh danh, vấn chư quân thù năng phóng thủ”.

Thiên Trạch đọc xong mười một chữ đó giật mình đánh thót một cái và nghĩ bụng “Câu đối này của Bát muội viết sao lại không có một chút hùng tâm nào như thế, chả lẽ cô ấy đã thấy địch không nổi Sở Sở rồi chăng?”

Nghĩ tới đó y liền an ủi Tố Mai, vội dùng nhĩ ngữ truyền thanh mà nói rằng:

– Âm bát muội không nên nản lòng như thế, Long nhị ca đã luyện thành Tỷ

Quang Tử Châu oai lực rất mạnh và có thể lay đổ được núi non, với Thiên Long Vạn Kiếp Tiên diệu dụng hơn trước nhiều, đủ giết được Công Tôn Vi Ngã, Diệp Nguyên Đào, Mộ Quang các người, chúng ta đã sắp thẳng tới nơi rồi.

Tố Mai nghe thấy Thiên Trạch nói mấy câu đó thì kinh hãi suy tính thầm làm thế nào mà để vẫn hồi được võ lâm tai kiếp, để bãi cát vàng này khỏi phải nhuộm máu.

Lúc ấy Sở Sở cũng đã bắt đầu ra tay nhưng không nhảy múa như Tố Mai mà chỉ giữ Đại Bi Tản Thủ, tuyệt học của Vô Danh Thần Ni truyền thụ cho.

Sở Sở có ý khoe tài nên pho Đại Bi Tản Thủ đã tinh vi tuyệt luân và giở ra một cách diệu hóa vô phương, khiến tất cả quần hùng của hai bên đang có hùng tâm muôn trượng mà ai nấy đều phải nản chí, định rút lui quy ẩn ngay.

Biểu diễn xong Đại Bi Tản Thủ, cái cột cát ở bên trái cũng hiện ra mười một chữ như sau: “Bảo nguyên ích thọ, thị võ công vô thượng chân thuyên”.

Tạm dịch: “Giữ thân thêm thọ, mới là nguồn sống của võ công”.

Tố Mai xem một hồi bỗng cung kính vái chào Sở Sở, mỉm cười nói:

– Bảo nguyên ích thọ, thị võ công vô thượng chân thuyên, hay thực, Lệnh Hồ cô nương cao siêu và tài ba hơn Tố Mai tôi nhiều, tôi xin nhận thua và nhận thua một cách tâm phục khẩu phục.

Sở Sở nghe nói mỉm cười đáp:

– Sao Âm cô nương lại khiêm tốn đến như thế, cái câu của cô nương vừa viết: “Trục lợi tranh danh, vấn chư thùý năng phóng thủ” mà tôi đổi lại câu: “Bảo nguyên ích thọ, thị võ công vô thượng chân thuyên”, nhưng tôi chỉ miễn cưỡng học hỏi gọi là cũng viết được để trao cho đủ lệ đấy thôi, chứ chẳng thế nào được cô nương.

Tố Mai nói tiếp:

– Cổ nhân đã thường nói “Trong trận đấu con không nhường cha, ra tay không nể nang” nay Lệnh Hồ cô nương đắc thắng mà không nhận công, trái lại cứ hết sức che lấp cho tôi, để tôi được chút sĩ diện. Cô nương thử nghĩ xem vừa rồi đứng đối diện tháp cát tôi múa chân tay mới viết ra được mấy chữ đó, bây giờ cô nương hướng lưng về phía tháp cát, giở Đại Bi Tản Thủ ra, trên tháp cát đã có một hàng chữ rõ rệt như vậy, chỉ một điểm này cũng đủ thấy ai hơn ai kém rồi, việc gì mà Lệnh Hồ cô nương phải từ chối.

Nói xong, nàng vái chào Lệnh Hồ Sở Sở một lạy rồi lui về bốn trận tức thì.

Lệnh Hồ Sở Sở cũng quay người đi về chỗ, trong quần hiệp đều tắc lưỡi gật đầu khen ngợi hoài.

Lúc ấy Mộ Quang bỗng nói với Nguyên Đào rằng:

– Diệp huynh thứ xem hai cái tháp dị hình kia giống vật gì?

Nguyên Đào vừa cười vừa đáp:

– Vốn dĩ là giống hai cây cột trụ cát, nhưng bị hai cô nương đề hai câu đối vào rồi thì lại giống như hai cái cột cửa.

Mộ Quang lớn tiếng cười và nói tiếp:

– Diệp huynh, hai cái cột cửa này còn thiếu một cái hoành cửa, vậy chúng ta phải hợp sức thêm vào cái hoành cửa ấy vào cho họ nhé.

Nguyên.Đào gật đầu đáp:

– Nghiêm huynh đề nghị như vậy thiệt hay, chúng ta thêm hoa trên mặt gấm để một chút kỷ niệm cho đại hội Bạch Long Đồi này cũng hay.

Quần hiệp và quần tà nghe thấy hai người nói như thế, cảm thấy hai cái tháp làm thành hai cái trụ như thế đã là khó rồi, bây giờ tại còn muốn ở trên đỉnh hai cái trụ thêm một cái hoành vào thì lại còn khó thêm nhiều, nhưng làm sao mà đặt được cái hoành bắt ngang cơ chứ?

Cái trò thêm hoa trên mặt gấm của hai người này, tuy không ăn nhập gì đến mười trận đấu chính, nhưng cũng đủ hấp dẫn quần hùng và quần tà để ý chăm chú rồi.

Mộ Quang với Nguyên Đào song song bước ra, hai người đứng cách hơn trượng và đứng đối diện nhau. Tuy họ đứng đối diện nhau nhưng mắt không nhìn nhau, mà chỉ nhìn xuống bãi cát ở dưới chân thôi.

Đột nhiên hai người cùng tiến bước từ từ đi lên khi đi tới gần bỗng xoay người một cái hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Nói tóm lại Mộ Quang đã đứng ở chỗ Nguyên Đào đứng hồi nãy và Nguyên Đào thì đứng ở chỗ cũ của Mộ Quang.

Cửu Long Uyên trông thấy giạt mình đánh thót một cái, khẽ hỏi Thiên Trạch rằng:

– Ngã tam đệ, chẳng lẽ chúng đã luyện qua thần công Đạp Địa Thành Cương rồi chẳng (dẫm lên đất thành gang)?

Thiên Trạch gượng cười đáp:

– Lợi hại của Nguyên Đào như thế nào, Long nhị ca đã đích mắt trông thấy rồi, bây giờ nhị ca xem Nghiêm Mộ Quang liệu có thể trở thành một nhân vật đáng sợ không?

Trong lúc chúng nói chuyện Mộ Quang với Nguyên Đào lại từ từ đổi chỗ lần thứ hai. Hai người đi lại lạ như vậy, rồi đột nhiên nhìn nhau cất tiếng cười như điên như khùng, bốn chưởng cùng giơ lên rồi lại cùng đập mạnh xuống bãi cát vàng. Chưởng phong của hai người kêu veo veo, mưa cát bay tung lên mù mịt, xung quanh đó mấy trượng như bị một tấm màn cát thật dày bao trùm kín vậy.

Sau khi cát vàng đã tản mát rồi quần hùng đều nhìn nhau kinh hãi, thì ra trên mặt cát đã có một cái khung dài hơn trượng rưỡi, ngang ba thước, sâu bốn thước. Trong cái khung đó có một cái ụ cát dài hơn trượng, mỗi bề dày hơn thước.

Mộ Quang với Nguyên Đào song song cúi người xuống ôm cái trụ cát ấy lẳng không phi lên trên cao.

Dẫm đất thành gang, nghênh cát thành trụ vốn dĩ là rất khó, nay hai người lại còn bưng hai đầu cây trụ cát đó mà phi lên trên cao thì thực là kỳ lạ không sao tưởng tượng được.

Mộ Quang với Nguyên Đào khênh trụ cát lên trên để lên trên đỉnh hai cái cột trụ cát của Tố Mai và Sở Sở quả thực bây giờ đã biến thành cái hoành cát gác trên cái khung cửa.

Hai người rút lui, Sở Sở đưa mắt nhìn quần hùng lên tiếng hỏi:

– Bây giờ khung cửa đã xong, hai bên cột đã có câu đối nhưng chỉ còn thiếu hoành phi thôi., vậy vị nào bây giờ tự động ra viết thêm mấy chữ lên trên hoành phi, để cho nó được thập toàn thập mỹ.

Tiêu Khứ Trần không muốn để cho đối phương giương oai diệu võ, liền nghênh ngang bước ra hỏi Sở Sở rằng:

– Lệnh Hồ cô nương với Âm cô nương đã lập hai cái trụ cát và còn viết hai câu vế đối, Nghiêm Mộ Quang với Diệp Nguyên Đào hai lão đệ cùng hợp sức làm thành một cái hoành cát, đều đủ thấy công lực của các vị thâm hậu như thế nào. Còn về đề chữ lên hoành phi này thì để Tiêu Khứ Trần mỗ bêu xấu nhé.

o O o